

Návrat z prázdnin

Maminka řekla, že zítra půjdeme nakoupit věci pro začátek školního roku.

„Jaké věci?“ zeptal se tatínek.

„Spoustu věcí,“ odpověděla maminka. „Mezi jiným novou aktovku, penál, a hlavně boty.“

„Další boty?“ vykřikl tatínek. „To není možné! Ten je snad jí!“

„Ne, jí polévku, aby rostl,“ řekla maminka. „A když roste, rostou nohy taky.“

Den nato jsme tedy šli s maminkou nakupovat, ale kvůli těm botám jsme se trochu pohádali, poněvadž já jsem chtěl kecky, ale maminka prohlásila, že mi koupí pár bot z dobré, solidní kůže, a jestli se mi to nelíbí, vrátíme se domů a tatínek se bude zlobit.

Prodavač v obchodě byl sympaták; nechal mě vyzkoušet spoustu bot a ujišťoval při tom maminku, že jsou všechny velmi kvalitní, ale maminka se nemohla rozhodnout, až jsme nakonec objevili hnědé boty, které se mamince líbily, a zeptala se mě, jak se v nich cítím, a já jsem řekl, že dobře, aby to prodavači nebylo líto, ale ve skutečnost mě trochu tlačily.

Potom mi maminka koupila senzační tašku. S taškami je při odchodu ze školy skvělá zábava, člověk je může házet spolužákům pod nohy, aby sebou praštili. Už se nemůžu dočkat, až je zase uvidím, ty spolužáky, a maminka mi ještě koupila penál, který vypadá jako pouzdro od revolveru, ale místo revolveru je uvnitř ořezávátko, které zas vypadá jako letadlo, guma, co vypadá jako myš, tužka, která se podobá flétně, a spousta dalších věcí, které se podobají něčemu jinému, a s tím vším se dají při vyučování vyvádět různé zajímavé kousky.

Když tatínek večer uviděl, co všechno mi maminka nakoupila, řekl mi, že doufá, že se budu o své věci pěkně starat, a já jsem přikývl, že ano. A je to pravda, já o své věci vážně pečuju, i když se ořezávátko rozbilo už před večerí, když jsem s ním bombardoval myš, a tatínek se naštvál a řekl, že co jsme se vrátili z prázdnin, je to se mnou k nevydržení a že se už nemůžou dočkat, až začne škola.

Musím poznamenat, že škola už začne brzy, ale my – já, tatínek a maminka, jsme se vrátili z prázdnin už dávno.

Prázdniny byly prima, senzačně jsme se bavili. Byli jsme u moře a já jsem tam dělal samé báječné věci; plaval jsem strašlivě daleko, na pláži jsem vyhrál závod a oni mi dali dva obrázkové časopisy a praporek. A taky jsem byl od hlavy až k patě nádherně hnědý od slunce, vypadal jsem skvěle.

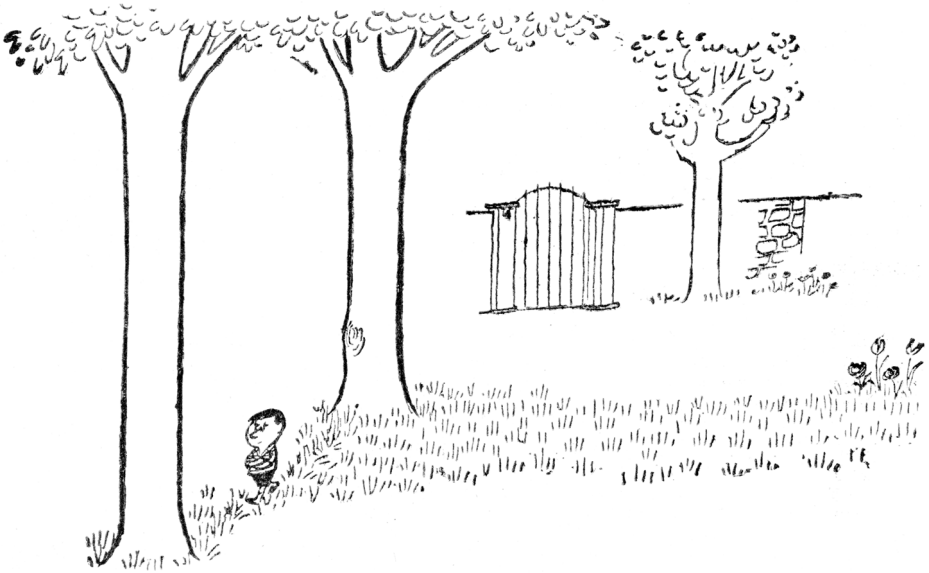
To se ví, že když jsme se vrátili domů, chtěl jsem se předvést klukům, jak jsem opálený, ale na konci prázdnin je otrava, že kluky člověk nevidí. Vendelín, který bydlí od nás nejbliž – tloušťík, který v jednom kuse jenom jí – tu nebyl. Vendelín jezdí každý rok s rodiči ke svému strýci, který je řezníkem v Auvergne. Vendelín odjíždí na prázdniny hrozně pozdě, poněvadž když jede ke strýčkovi, musí počkat, až se strýček vrátí z dovolené na Azurovém pobřeží. Když mě uviděl pan Compani, to je hokynář v naší ulici, řekl mi, že mi to moc sluší, že vypadám jako krajíc celozrněného chleba, a dal mi rozinky a jednu olivu, ale to se kamarádům nevyrovná.

Je to nespravedlivé, poněvadž když člověka nikdo nevidí, je všechno opálení nanic, a tak jsem měl mizernou náladu. Tatínek mi řekl, ať zase nezačínám s tou každoroční komedií, že si nepřejí, abych byl až do začátku školního roku nesnesitelný.

„Až půjdu do školy, budu už docela bílý.“

„No, to je úplná posedlost!“ vykřikl tatínek. „Co se vrátil z prázdnin, nemyslí na nic jiného než na opálení!... Poslouchej, Mikuláši, víš, co teď uděláš? Půjdeš do zahrady a budeš se tam opalovat. Při tom mi alespoň nebudeš rvát uši, a až půjdeš do školy, budeš jako Tarzan.“

Tak jsem šel do zahrady, ale jasně že to nebylo jako na pláži, zvlášť když byly mraky.

Pak na mě zavolala maminka:

„Mikuláši, proč proboha ležíš na trávě? Nevidíš, že začíná pršet?“

Maminka prohlásila, že se z toho dítěte jednou zblázní, a já jsem se vrátil do domu. Tatínek, který právě četl noviny, se na mě podíval, řekl mi, že jsem se pěkně opálil, a abych si šel utřít hlavu, že ji mám mokrou.

„To není pravda!“ rozječel jsem se. „Vůbec nejsem opálený! Chci se vrátit na pláž!“

„Mikuláši!“ zvolal tatínek. „Udělej mi tu radost, chovej se normálně a nemluv hlouposti! Jinak půjdeš do svého pokoje bez večere. Rozuměl jsi?“

Tak jsem se dal do breku, řekl jsem, že je to nespravedlivé, že uteču z domova a půjdu na pláž klidně samotný, že radši umřu, než abych byl bílý jako syreček, a maminka přiběhla z kuchyně a řekla, že už toho má dost, poslouchat celý den křik, a jestli tohle má být výsledek prázdnin, pak raději příští rok zůstane doma a my s tatínkem ať si děláme o prázdninách, co chceme, ona o ně tolik nestojí.

„Vždyť jsi to byla ty, kdo trval na tom, abychom letos zase jeli k moři,“ odpověděl tatínek. „Já rozhodně nemůžu za to, že tvůj syn je rozmazlený a takhle vyvádí, a že když je doma, je prostě nesnesitelný!“

„Tatínek mi říkal, že když půjdu do zahrady, budu jako Tarzan,“ vysvětloval jsem mamince. „A já nejsem ani trošku opálený!“

Maminka se rozesmála a řekla mi, že jí připadám pořád ještě pěkně hnědý, že jsem její Tarzáněk a že ve škole budu určitě nejopálenější ze všech. A pak mi řekla, abych si šel hrát do svého pokoje, že mě k večeri zavolá.

U stolu jsem se pokoušel tvářit uraženě, ale tatínek se na mě všelijak šklebil, nakonec to bylo bezva. Maminka upekla jablečný koláč.

Den nato nám pan Compani řekl, že se dnes mají vrátit Plátkovi. Pan a paní Plátkovi jsou naši sousedi, co bydlí hned vedle nás, a mají dceru, která je stejně stará jako já a jmenuje se Marie-Hedvika, má žluté vlasy a děsně hezké modré oči.

Dost to se mnou zamávalo, jelikož bych byl moc rád, kdyby mě Marie-Hedvika viděla takhle opáleného, ale tatínkovi jsem neřekl ani slovo, protože mě varoval, že jestli se ještě někdy zmíním o opálení, tak něco uvidím.

Poněvadž svítilo slunce, šel jsem do zahrady a čas od času jsem zaběhl do koupelny podívat se na sebe do zrcadla, ale vůbec jsem nehnědl, a tak jsem si pokaždé pomyslel, že to ještě jednou zkusím se zahradou, a jestli dál zůstanu bílý jako tvaroh, promluvím o tom s tatínkem.

Právě když jsem znovu vyšel do zahrady, zastavilo před Plátkovic domem auto se strašlivou spoustou zavazadel na střеше.

A potom z auta vystoupila Marie-Hedvika, a když mě uviděla, zamávala mi rukou na pozdrav.

A já byl najednou celý rudý.

